

ORĘDOWNIK POWIATOWY

POWIATU CHOJNICKIEGO

Nr. 45

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

123. W sprawie zwalczania raka ziemniaczanego 175
124. Przedruk obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 7 czerwca 1935 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o opłatach stemplowych (Ciąg dalszy od Art. 121 do Art. 132) 176

DZIAŁ URZĘDOWY

123

W sprawie zwalczania raka ziemniaczanego.

Nawiązując do mego zarządzenia z dnia 19. XI. 1934 r. (Orędownik Powiatowy Nr. 51 poz. 97), oraz z dnia 10. 12. 1934 r. w sprawie zwalczania raka ziemniaczanego (Orędownik Powiatowy Nr. 53 poz. 100), na skutek których to zarządzeń wszyscy rolnicy i użytkownicy gruntów w miejscowościach wymienionych w tych zarządzeniach byli zobowiązani:

- 1) Obsadzić na wiosnę 1935 r. wszystkie grunty, leżące bliżej aniżeli 200 mtr. od wszystkich zabudowań, oraz wszystkich t. zw. ogródków, będących stale pod uprawą ziemniaków, ziemniakami rakoodpornymi.
- 2) ziemniaki wyprodukowane z tych sadze- niaków winne być użyte wyłącznie do sadzenia na wiosnę 1936 r.
- 3) wszyscy rolnicy winni przejść stopniowo do uprawy ziemniaków rakoodpornych, i od roku 1937 uprawiać tylko ziemniaki rakoodporne.

Nie wszyscy właściciele i użytkownicy gruntów zastosowali się ściśle do mego zarządzenia i wobec winnych zostaną zastosowane odpowiednie sankcje karne.

Ażeby akcja zwalczania raka ziemniaczanego została należycie dalej przeprowadzona, przypomnę:

- 1) że ziemniaki wyprodukowane z sadze- niaków rakoodpornych, dostarczonych na wiosnę b. r., będą wszystkie wysadzone na wiosnę 1936 r. i to przede wszystkim

na gruntach zarażonych przy budynkach oraz na t. zw. ogródkach, będących stale pod uprawą ziemniaków.

- 2) rolnicy winni nastawić w ten sposób swe gospodarstwa, ażeby w roku 1937 mogli przejść na uprawę ziemniaków tylko rakoodpornych. Rolnicy, którzy w roku bież. nie zakupili żadnych ziemniaków rakoodpornych, winni to uskutecznić na własną rękę, tak, ażeby do roku 1937 byli zaopatrzeni w dostateczną ilość sadze- niaków rakoodpornych, w przeciwnym razie będą karani.

Wyjątek stanowią te gospodarstwa, które produkują ziemniaki nierakoodporne, kwalifikowane przez Pom. Izbę Rolniczą na eksport i to tylko te odmiany, które są przez zagranicę poszukiwane. Warunki produkowania tych ziemniaków są następujące:

- 1) wszystkie ziemniaki uprawiane w danym gospodarstwie przez robotników, deputatników, oraz innych pobocznych użytkowników, oraz wszystkie inne ziemniaki produkowane w danym gospodarstwie, przeznaczone na konsumpcję dla górzelnii wzgl. na sprzedaż w granicach Rzeczypospolitej Polskiej, winne być odmian rakoodpornych.
- 2) ziemniaki nierakoodporne, produkowane na eksport winne być kwalifikowane przez Pomorską Izbę Rolniczą w Toruniu i stale stać pod kontrolą Stacji Ochrony Roślin tejże Izby.
- 2) ziemniaki nierakoodporne, produkowane na eksport muszą być uprawiane na gruntach położonych dalej aniżeli 200 mtr. od wszystkich zabudowań i nie

mogą mieć styczności z innemi ziemniakami, produkowanemi w danem gospodarstwie, oraz kopcowanie winne nastąpić na gruntach, na których zostały wyprodukowane.

W latach przyszłych odbywać się będą dalsze lustracje, a winni nieprzestrzegania odnosnych przepisów pociągnięci zostaną do odpowiedzialności karnej.

P. P. Burmistrzom, Wójtom, oraz Sołtysom polecam podać powyższe do wiadomości publicznej w gminie w dany sposób przyjęty.

Chojnice, dnia 19 listopada 1935 r.

STAROSTA POWIATOWY

(—) T. Lipski.

Nr. A. G. 24/191.

124

**Przedruk obwieszczenia Ministra Skarbu
z dnia 7. VI. 1935 r.
w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy
o opłatach stemplowych.**

(Ciąg dalszy).

Art. 121.

Obligacje oraz innego rodzaju obligi, stwierdzające zaciągnięcie nowej pożyczki na umorzenie poprzedniej wierzytelności tego samego wierzyciela (konwersja), są wolne od opłaty, jeżeli poprzednia wierzytelność była stwierdzona pismem, od którego należną opłatę uiszczono i jeżeli kwota nowej pożyczki nie przewyższa kwoty wierzytelności poprzedniej według stanu z dnia zaciągnięcia nowej pożyczki.

Jeżeli kwota nowej pożyczki przewyższa kwotę poprzedniej wierzytelności, to należy uiścić opłatę od nadwyżki.

Zasady powyższe stosuje się również: 1) do pisma, stwierdzającego umowę o uiszczenie długu pieniężnego w innej walucie; 2) do obligacji, wydanych przez wierzyciela dłużnikowi tytułem pożyczki, wymienionej w ustępie pierwszym niniejszego artykułu.

Rozdział dwudziesty drugi.

Weksle.

Art. 122.

Weksle podlegają opłacie:

- a) w wysokości 20 gr. przy sumie wekslowej do 50 zł;
- b) w wysokości 30 gr. od każdych pełnych lub zaczętych stu złotych sumy wekslowej, przewyższającej 50 zł.

Przepis powyższy tyczy się również pism, zawierających prócz nazwy „weksel” jedynie podpis wystawcy lub akceptanta albo indos. Jeżeli w piśmie takim albo w piśmie, posiadającym jeszcze inne cechy weksłu, lecz nie wymienianym sumy wekslowej, wpisano następnie sumę wyższą od tej, która odpowiada uiszczonej opłacie, to zostanie wymierzona podwyżka stemplowa (art. 42 oraz art. 125, ustęp ostatni); podwyżka nie zostanie wymierzona, jeżeli we właściwym terminie (art. 123) uiszczono tytułem opłaty stemplowej 30 zł (lub więcej), a przed wpisaniem sumy wekslowej dopłacono (art. 124) kwotę, jaka jest potrzebna celem uzupełnienia

opłaty do wysokości, odpowiadającej sumie wekslowej.

Opłacie według zasad powyższych podlega również każdy wtóropis weksłu; takiej samej opłacie podlega każdy odpis weksłu, zaopatrzony bądź w indos, bądź w porękę wekslową. Nie podlega jednak opłacie wtóropis, na którego stronie przedniej zaznaczono, że został sporządzony celem przesłania do przyjęcia, a którego stronę odwrotną przekreślono.

Wolne są od opłaty: a) weksel płatny zagranicą, jeżeli trasat lub wystawca weksłu własnego ma mieszkanie lub siedzibę zagranicą, b) weksel trasowany, wystawiony zagranicą jeżeli wystawca ma mieszkanie lub siedzibę zagranicą, a trasat wykonywa w Polsce czynności bankowe. Weksle, wymienione pod a), podlegają jednak opłacie, gdy w Polsce nastąpiła zapłata całkowita lub częściowa, lub gdy przed sąd polski wytoczono skargę o pretensję z weksłu. Miejsca, wymienionego obok nazwiska trasata lub wystawcy, jeżeli on w tem miejscu nie mieszka (nie ma siedziby), nie uważa się — celem zastosowania niniejszego artykułu — za miejsce zamieszkania (siedzibę).

Art. 123.

Opłatę od weksłu, wystawionego w Polsce, należy uiścić przed umieszczeniem pierwszego podpisu, o ile jednak chodzi o weksel trasowany, płatny na własne zlecenie wystawcy lub na jego rzecz, opłata winna być uiszczona przed przyjęciem lub przed umieszczeniem pierwszego indosu.

Opłatę od weksłu, wystawionego zagranicą, należy uiścić, zanim na obszarze Polski została dokonana którakolwiek z czynności następujących: przyjęcie, umieszczenie indosu, wypełnienie indosu in blanco, wreszcie weksłu, zaopatrzonego w indos in blanco, wręczenie weksłu zaopatrzonego w indos in blanco, innej osobie, przyjęcie zapłaty całkowitej lub częściowej, wytoczenie skargi o pretensję z weksłu. Jeżeli weksel, wystawiony zagranicą, wprowadziła do Polski lub otrzymała w Polsce osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty (art. 125), to ma uiścić opłatę w ciągu tygodnia od wprowadzenia weksłu lub otrzymania go, o ile przedtem nie została dokonana żadna z czynności, wymienionych w zdaniu poprzednim.

Art. 124.

Opłatę od weksłu uiszcza się zasadniczo przez napisanie go na urzędowym blankiecie wekslowym. Jeżeli nie użyto blankietu urzędowego, albo gdy chodziło o uzupełnienie blankietu urzędowego niedostatecznej wartości, uiszcza się opłatę przez skasowanie znaczków stemplowych lub gotówką na podstawie wymiaru, dokonanego przez urząd skarbowy (art. 24, punkt b). Skasowania znaczków dokonywają urzędy skarbowe (art. 23, punkt b); poza przypadkami dopłaty, przewidzianej w ustępie drugim art. 122, mogą też skasować znaczki stemplowe na wekslach notariusze, banki państwowe, Bank Polski, oraz te urzędy państwowe i te banki prywatne, oraz spółdzielnie, którym Minister Skarbu udzieli odpowiedniego zezwolenia; notariusz nie może żądać wynagrodzenia na kasowanie znaczków stemplowych na wekslach.

Art. 125.

Do uiszczenia opłaty od wekslu są obowiązani solidarnie: wystawca, remitent (art. 1, pkt. 6, oraz art. 99, punkt 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1924 roku o prawie wekslowem Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 926), wszyscy dłużnicy wekslowi oraz posiadacz wekslu (art. 15 i 101 powołanego rozporządzenia) — każda jednak z tych osób tylko wówczas, jeżeli weksel znajdował się w jej ręku na obszarze Polski.

Jeżeli osoba, obowiązana do uiszczenia opłaty w myśl ustępu poprzedniego, otrzymała weksel nieopłacony lub niedostatecznie opłacony, to ma uiścić opłatę, zanim umieściła na wekslu swój podpis albo wypełniła indos in blanco, lub wręczyła innej osobie weksel, zaopatrzony w indos in blanco: remitent zaś i posiadacz wekslu w każdym razie w ciągu tygodnia od dnia, w którym weksel otrzymał.

Osoba, która przedstawia do zapłaty weksel nieopłacony lub niedostatecznie opłacony, lub wytacza przed sąd polski skargę o pretensję z takiego wekslu, ma — jeżeli nie należy do osób, wymienionych w ustępie pierwszym niniejszego artykułu — uiścić opłatę przed przyjęciem zapłaty (całkowitej lub częściowej), względnie przed wytoczeniem skargi.

Podwyżkę stemplową (art. 42) oblicza się w przypadkach, przewidzianych w rozdziale niniejszym w wysokości 25-krotnej.

Rozdział dwudziesty trzeci.

Przekazy, czeki i zlecenia wypłaty.

Art. 126.

Przekaz, t. j. pismo, którem wystawca zleca komuś, aby odbiorcy pisma wypłacił sumę pieniężną lub wydał mu papiery wartościowe, albo inne rzeczy zamienne, podlega opłacie stemplowej:

1) w wysokości 0,3% od przekazanej sumy, względnie od wartości przekazanych papierów wartościowych lub innych rzeczy zamiennych, jeżeli: a) jest przenośny zapomocą indosu lub b) został pisemnie przyjęty przez osobę, której przekaz wykonać zlecono lub c) jest płatny okazielowi;

2) w kwocie 1 zł — w innych przypadkach

Przekaz, wymieniony pod 1), jest wolny od opłaty:

a) gdy osoba, której przekaz wykonać zlecono, wykonywa czynności bankowe,

b) gdy przekaz został wystawiony zagranicą i jeżeli tamże znajdują się: miejsce płatności oraz miejsce zamieszkania lub siedziba osoby, której przekaz wykonać zlecono; przekaz taki podlega jednak opłacie, gdy w Polsce nastąpiła zapłata całkowita lub częściowa lub gdy przed sąd polski wytoczono skargę o pretensję z przekazu

Przekaz, wymieniony pod 2), jest wolny od opłaty:

a) gdy kwota przekazana nie przewyższa 500 zł,

b) gdy przekazującym jest Skarb Państwa, lub osoba wymieniona w art. 16.

Przekaz wymieniony pod 1 lub 2) jest wolny od opłaty, gdy przekazującym jest Bank Polski.

Artykuł niniejszy nie ma zastosowania do czeków (art. 128).

Art. 127.

Opłatę w wysokości 0,3% (art. 126 pkt. 1) od przekazu, wystawionego w Polsce, przenośnego zapomocą indosu lub płatnego okazielowi, należy uiścić przed umieszczeniem pierwszego podpisu; o ile jednak chodzi o przekaz płatny na własne zlecenie przekazującego, opłata winna być uiszczona przed przyjęciem lub przed umieszczeniem pierwszego indosu. Opłatę w wysokości 0,3% od wystawionego w Polsce przekazu, który nie jest płatny okazielowi, należy uiścić przed przyjęciem.

Co do terminu uiszczenia opłaty w wysokości 0,3% od przekazu, wystawionego zagranicą, stosuje się zasady, podane w ustępie drugim art. 123.

Uiszczenie opłaty w wysokości 0,3% następuje w sposób przepisany dla weksli w art. 124.

Do uiszczenia opłaty w wysokości 0,3% od przekazu, wystawionego w Polsce, a przenośnego zapomocą indosu lub płatnego okazielowi, są obowiązani solidarnie: wystawca przekazu, wszyscy indosanci, osoba, która przekaz przyjęła, oraz posiadacz przekazu; opłatę od wystawionego w Polsce przekazu, który nie jest przenośny zapomocą indosu, ani też nie jest płatny okazielowi, winni uiścić solidarnie: osoba, która przekaz przyjęła, oraz każdy, kto posiada przekaz po przyjęciu.

Do uiszczenia opłaty w wysokości 0,3% od przekazu, wystawionego zagranicą, są obowiązane osoby, wymienione w ustępie poprzednim, z tem ograniczeniem, że każda z tych osób ma uiścić opłatę tylko wówczas, jeżeli przekaz znajdował się w jej ręku na obszarze Polski.

Nadto stosuje się do przekazów, podlegających opłacie w wysokości 0,3%, ustępy: drugi i trzeci art. 125.

Opłata w wysokości 1 zł (art. 126 punkt 2) ma być uiszczona w terminie i w sposób, które wskazują przepisy ogólne (art. 20, 21, 23, 27-31), z tą zmianą, że znaczki stemplowe mogą być kasowane również datą kasowania oraz nazwiskiem albo firmą wystawcy lub osoby, upoważnionej do odbioru. Do uiszczenia tej opłaty jest obowiązany wystawca; osoba zaś upoważniona do odbioru — solidarnie z wystawcą — jeżeli przekaz został jej wręczony.

Art. 128.

Czek (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 927) podlega opłacie stemplowej w wysokości 0,3% od sumy czeku — według zasad, podanych w ustępie trzecim art. 122 oraz w art. 123 — 125 — tylko w przypadkach następujących:

1) jeżeli wystawca czeku wręczył go innej osobie przed dniem, oznaczonym datą wystawienia;

2) jeżeli w czeku na rzecz określonej osoby lub na jej zlecenie wystawca jest zarazem trasatem; nie podlega jednak opłacie czek, w którym wystawcą i trasatem są dwa oddziały tego samego przedsiębiorstwa.

Zlecenie wypłaty (acygnacja), która ma być wykonana przez samego wystawcę lub przez inny oddział przedsiębiorstwa wystawcy, podlega opłacie stemplowej w wysokości 0,3% od sumy zlecenia, jeżeli odbiorca otrzymał zlecenie nie datowane albo data zlecenia jest późniejsza, niż dzień doręczenia zlecenia odbiorcy, lub jeżeli zlecenie ma być wykonane nie za okazaniem, lecz w oznaczonym terminie. Do uiszczenia opłaty są obowiązani solidarnie wystawca i odbiorca; należy ją uiszczyć przed podpisaniem zlecenia, kasując znaczki stemplowe bądź w sposób, podany w punkcie a) art. 23, bądź datą oraz nazwiskiem lub firmą kasującego.

Art. 129.

Podwyżkę stemplową (art. 42) oblicza się w przypadkach, przewidzianych w rozdziale niniejszym, w wysokości 25-krotnej.

Rozdział dwudziesty czwarty.

Pisma, dotyczące się umów majątkowych małżeńskich.

Art. 130.

Pismo, stwierdzające umowę o wspólność majątkową małżeńską — między żyjącymi lub na wypadek śmierci — podlega opłacie w wysokości 1% od wartości poddanego wspólności majątku, istniejącego w dniu zawarcia umowy, po potrąceniu długów majątek ten obciążających, jeżeli wartość ta przewyższa 10.000 zł. Od pism, stwierdzających umowę o wspólność majątkową, obejmującą majątek teraźniejszy, którego wartość nie przewyższa 10.000 zł lub jedynie majątek przyszły (dorobkowy), albo inne umowy majątkowe małżeńskie, należy uiszczyć opłatę w wysokości 10 zł; opłacie tej nie podlegają pisma, stwierdzające umowy, które bądź podlegają podatkowi spadkowemu lub podatkowi od darowizny, bądź są od tych podatków zwolnione.

Ustępu poprzedniego nie stosuje się do umów o ponoszenie kosztów utrzymania wspólmałżonka lub dzieci (umów alimentacyjnych), które podlegają opłacie według art. 114.

Rozdział dwudziesty piąty.

Pisma, stwierdzające dział majątku wspólnego.

Art. 131.

Opłacie stemplowej, ustanowionej w rozdziale niniejszym, podlegają:

1) pisma, stwierdzające umowę o dział majątku wspólnego, na mocy której bądź każdy ze

współwłaścicieli otrzymuje część majątku w naturze (część fizyczną), bądź też jeden lub kilku współwłaścicieli otrzymują cały majątek lub część majątku w naturze, a innych współwłaścicieli spłacają;

2) sprzedaż drogą licytacji celem zniesienia wspólności, jeżeli majątek wspólny nabywają z licytacji: jeden ze współwłaścicieli lub niektórzy z nich;

3) orzeczenie sądowe, dokonywające działu majątku wspólnego.

Pisma powyższe nie podlegają opłacie, jeżeli mają za przedmiot:

a) dział wspólności, która wynikła wyłącznie z dziedziczenia, zapisu lub darowizny;

b) podział wspólnoty gruntowej, podlegający zatwierdzeniu przez władze ziemskie.

Rozdział niniejszy nie ma zastosowania w razie przejęcia całego majątku spółki przez inną spółkę; wtedy ma zastosowanie art. 107 (ustęp piąty).

Art. 132.

Opłatę oblicza się co do każdego uczestnika działów, otrzymującego część fizyczną, której wartość jest wyższa niż wartość części idealnej, należącej do niego przed działem; przy obliczeniu wartości nie potrąca się długów. Obliczenia tego dokonywa się oddzielnie co do rzeczy nieruchomości (art. 12), a oddzielnie co do przedmiotów innego rodzaju; nieruchomości, znajdujące się zagranicą, nie wchodzi w rachubę.

Opłata wynosi:

a) 4% od nadwyżki w wartości rzeczy nieruchomości,

b) 1% od nadwyżki w wartości przedmiotów innego rodzaju.

Gdy wspólność wynikła częściowo z dziedziczenia, zapisu lub darowizny, a częściowo z innych tytułów, to ustala się nadwyżkę w sposób wskazany w ustępie poprzednim. Opłatę wymierza się tylko od tej części nadwyżki, która odpowiada stosunkowi, w jakim wartość udziałów, nie wynikłych z dziedziczenia, zapisu, lub darowizny (lecz opierających się na innych tytułach) pozostaje do wartości całego majątku, podlegającego działowi.

Nie oblicza się opłaty co do nabywcy, należącego do osób, wymienionych w art. 16. Osoby te są wolne od solidarnego obowiązku uiszczenia opłat, obliczonych co do innych nabywców.

Postanowienia artykułu niniejszego stosuje się odpowiednio w razie przyznania całego majątku wspólnego jednemu z uczestników działu lub niepodzielnie niektórym uczestnikom.

Do orzeczenia sądu polubownego, którym dokonano działu majątku wspólnego (art. 131, punkt 3) stosuje się art. 60.

(Ciąg dalszy w następnych numerach)

Adres redakcji i administracji „Orędownika Powiatowego powiatu chojnickiego”: Wydział Powiatowy Chojnicki, Chojnice, tel. 99.

Prenumerata: za rok 8,— zł, za kwartał 2,— zł. Cena niniejszego numeru 15 groszy.

Czcionkami drukarni „Dziennika Pomorskiego”, Chojnice

Cena ogłoszeń: wiersz jednolamowy gr. 50